

NOIEMBRIE

MIȘCAREA DE REVOLUȚIE

Desen de D. NEGREA

urzica

ANUL XIV • Nr. 29 • 31 OCTOMBRIE 1969 • 16 PAGINI • 1.50 LEI

DIALOG

A M E S T E C A T

— Tovarășe șef al cabinetului tehnic, am venit la dumneavoastră în legătură cu o propunere de inovație.

— Cum te numești matale?

— Era vorba acolo de un nou tip de casete de rulmenți.

— Cum te numești, am întrebat?

— Propunerea, dacă vă aduceți aminte, se referea la niște casete de construcție specială. Cred că vă interesează.

— Mă interesează cum te cheamă, frate, n-auzi?

— Georgescu mă cheamă.

— Aha! Parcă mi-aduc aminte.

— V-ați amintit de casete?

— Nu, frate, de numele ăsta. Te știu, ești frezor. Și ce ți-a venit, nene, cu casetele acelea?

— Mie nu mi-a venit nimic. Casetele sînt mai bune și asta-i tot.

— Asta-i tot? Dar te-ai gândit la eficacitatea economică? Te-ai gândit că nici măcar nu-i realizat prototipul? Te-ai gândit la tehnicitate?

— M-am gândit.

— Atunci, cu atît mai bine, va să zică ești și dumneata de acord că n-are nici un rost să mai avizez favorabil asemenea inovație, pe care comisia oricum o s-o respingă și chiar poate să-mi facă observație de ce îi prezint spre aprobare niște inovații care se vede cît de colo că trebuie respinse. Așa că, dragă tovarășe Grigorescu...

— Georgescu.

— Fie și Georgescu, dacă ții dumneata. Așadar, dragă tovarășe Georgescu, mie îmi pare rău de timpul pe care l-ai pierdut cu inovația dumitale.

— Care inovație?

— Asta cu casetele.

— Păi, asta nu-i a mea.

— Da' a cui?

— Nu m-ați lăsat să vă explic. Eu nici n-am venit pentru mine. De fapt, tovarășul inginer Ignat m-a rugat să vin la dumneavoastră pentru inovația cu casetele.

— Tovarășul inginer?

— Da, Voia să știe cînd are loc ședința comisiei. El nu știa că inovația n-o să fie avizată favorabil și că nici n-o să ajungă la comisie.

— Ei, asta-i bună! De unde știi dumneata că n-o să ajungă?

— E normal, din moment ce n-are eficacitate economică.

— De unde știi dumneata că n-are? Asta numai comisia poate să hotărască. Și ca să ajungă acolo, trebuie să dau drumul la inovație. Dumneata nu-ți dai seama ce importanță economică au casetele de rulmenți în întreprinderea noastră și ce rezultă din tehnicitatea lor. De-altfel, inovația va aduce economii, și în funcție de aceste economii se va calcula și recompensa pe care o va primi tovarășul inginer.

— De ce să primească tovarășul inginer recompensă?

— Pentru inovația asta a lui.

— Păi, nu-i a lui. El numai m-a rugat să vin la dumneavoastră în această problemă, pentru că eu din greșală nimerisem la dînsul. El se ocupă de altele.

— Va să zică, nu el te-a trimis cu inovația?

— Nu el.

— Da' cine?

— Pistrățoiu.

— Care Pistrățoiu?

— Ungătorul.

— Care ungător?

— Pistrățoiu. Ce bucuros o să fie, cînd o să afle că inovația cu casetele de rulmenți s-a aprobat!

— De unde bănuiești dumneata că s-a aprobat?

— Bănuiesc, pentru că-mi dau seama de importanța economică a casetelor, de tehnicitate, de toate. Doar singur ați spus adineauri...

— Pardon, adineauri am spus numai de inovația inginerului Ignat. N-am spus nimic de Pistrățoiu.

— Pistrățoiu.

— Treaba lui... În orice caz, trebuie să vedem în ce măsură casetele astea pentru rulmenții ăștia interesează pe cineva din întreprinderea asta a noastră.

— Asta o să hotărască comisia!

— Ei, na, că comisia n-are altă treabă decît să hotărască cum e cu inovațiile Pistrățoiilor de tot felul! Spune și dumneata, are vreun rost să aduc la comisie o inovație pe care oricum cred că o s-o respingă?

— Va să zică nu se mai avizează favorabil?

— Bineînțelegă nu.

— Păcat. O să-i pară rău inginerului-șef.

— De ce să-i pară rău?

— Pentru că a lui a fost ideea.

— Care idee?

— Asta cu casetele. Dar inginerul-șef e în concediu și Pistrățoiu s-a interesat el de inovație. L-a rugat inginerul-șef.

— Foarte bine că l-a rugat, deși nu era nevoie. Ingerul-șef își dă singur seama cît de mult lucrăm, noi cu rulmenții, cu casetele și cît de importante sînt aceste piese din punct de vedere economic și ca tehnicitate. Sînt sigur că comisia o să aprobe cu ochii închiși.

— Eu nu sînt sigur.

— Cum?

— A reclamat cineva că se fac favoritisme la aprecierea inova-

țiilor. Că au întîietate cei cu funcții de răspundere.

— Auzi ce calomnie! Unde au reclamat?

— La minister. Iar ministerul vrea să ia măsuri.

— Asta nu se poate. O să fim întrebați și osă explicăm că nu-i adevărat. Trebuie să fiu și eu întrebat. Și eu am să explic. Am argumente. Ministerul trebuie să se intereseze mai întîi!

— Păi, s-a și interesat.

— Cînd?

— Chiar acuma. Eu nu sînt Georgescu de aici. Eu sînt Georgescu de la minister și am venit să controlez dacă reclamația e justificată.

— Foarte bine, controlați. Foarte just a făcut ministerul că v-a trimis, așa că vă rog să controlați, întrebîndu-mă pe mine, care cunosc această problemă. Sigur că ați deposedat-o și dv., dacă ați avea depusă la noi vreo

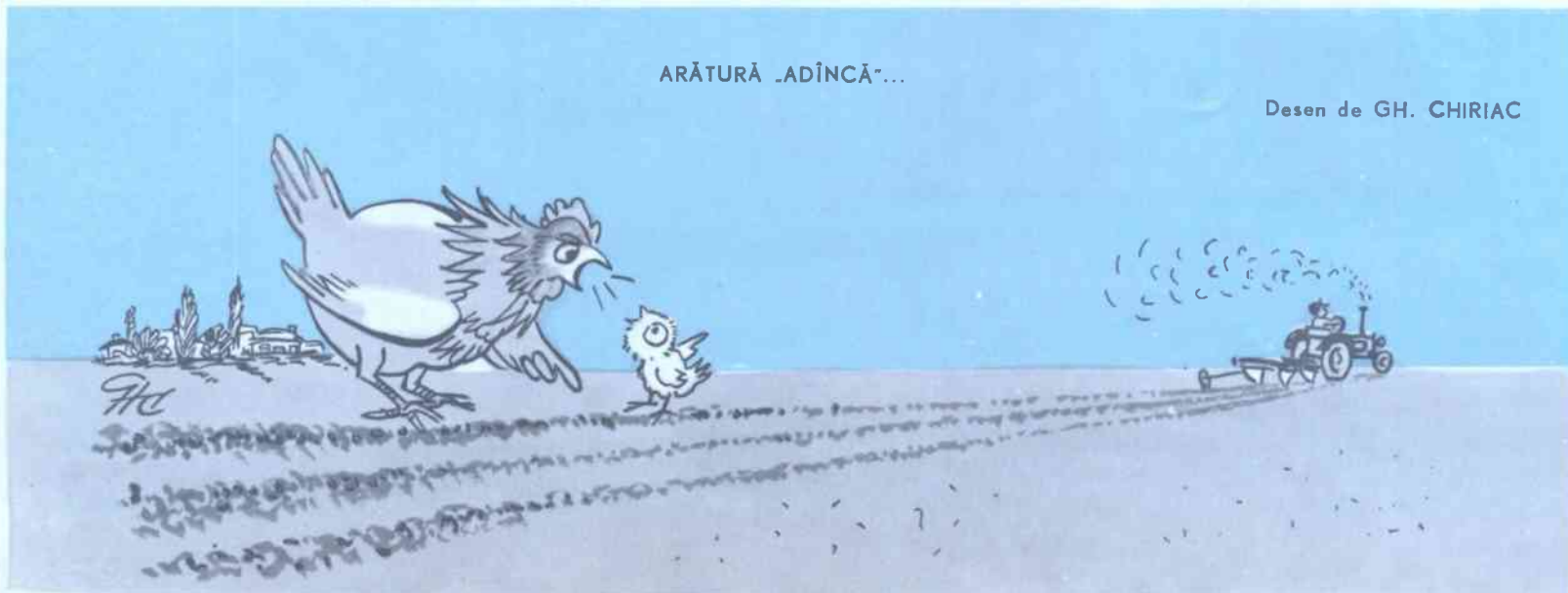

inovație, dar să știți că nu-i timpul pierdut, așa că puteți s-o depuneți chiar acuma, iar eu o să convoc comisia și se aprobă sigur. Cum? Orice inovație, numai s-o depuneți și să semnați așa pe copertă: „Georgescu, de la minister“. Cum? Mai stați. De ce plecați? Oprîți-vă! Ia uite, nene, ce om sucit, a venit să controleze și a plecat netam-nesam, înapoi, fără să fi controlat nimic. Halal!

VICTOR PIȚGOI

ARĂTURĂ „ADÎNCĂ”...

Desen de GH. CHIRIAC

— Tocmai aici scormonești?
— Nu eu, tractoristul...

Desen de D. NEGREA

Tovarăși, dați-mi voie, tovarășil! E drept, cum a spus adineori și tovarăș' președinte: colectivă noastră e casă nouă, n-avem nici anul de când am pus pirostriile... Or, tocmai de aceea, zic eu, datoria noastră este să căutăm, să ne zbatem, să dovedim inițiativă, tovarășil, care inițiativă nu se cheamă inițiativă atunci când trași cu coada ochiului în ograda vecinului. De-o probă, cum facem noi acum cu vecina noastră din Delurele, care zice tovarăș' președinte: ce să mai pierdem vremea, ce să mai bijblim noi, după soluții, când le găsim de-a gata, cu experiență cu tot, la vecinii noștri din Delurele. Or avea ei Delurenii experiență — nu zic — or avea și vechime... Da' și eu am cap. Și-l am ca să mi-l frământ — să caut. O lună, două, un an, cinci... caut pînă găsesc. Nu așa, că dacă s-au apucat dumnealor delurenii să puască al deal cu bistrițe și ionatane, hop și noi ca... Un moment, tovarăș' președinte... Cum ați spus?... Șt ce dacă sîntem pe același neam de dealuri cu ei?... Îi privește, tovarășil! Ei au experiența lor, noi n-o avem pe-a noastră. Bunăoară, de mine încolo începem lucrările la ripi. Facem terase. Terase cum au făcut și delurenii. Plantăm viță nobilă, pomi fructiferi... Nici după struguri n-o să mai știi care-i colectivă noastră și care-i a delurenilor... Ce rîdeți, mă? Ce, nu-i așa?... De ce terase și nu altceva? Să zică mine-poimine delurenii că

ne-am luat după ei?... Că ne-am îmbogățit de pe urma lor?... Un moment... da-ți-mi voie, tovarăș' președinte... Cum? Ce propun?... Eu?... Orezărie, tovarășil, asta propun. Să facem orezărie în loc de terase... Aducem oameni, săpăm, facem șanțuri... De ce rizi, tovarăș' președinte?... Cum așa?... De ce nu se poate?... Apă? N-avem apă?... Deh, mai sînt și lipsuri. Nu-i nimic, o să încercăm. O să ne luptăm. O să lungim șanțurile... La nevoie aducem apă tocmai de la Amărăzi, ori de la Jii... Să încercăm — nu?... Cum ați spus?... Mă rog, nu iese, o lăsăm baltă și încercăm altceva — altă propunere. Nu merge nici aia, alta... Nimeni nu s-a născut gata-învățat. Nici delurenii. Da, da! Degeaba rideți. Credeți că ei n-au avut de învățat? Da pînă și ideea asta cu terasele... E-he, cine știe de la ce colectivă au luat-o. Și acu', uite, scot pă puțin treizeci de mii de lei la hectar... Da' voi? Voi ce știți?... Să rideți. Cum vine unul cu o propunere mai nu știu cum... Poftim, ce vă e, mă? De ce rideți, tovarășil?... Tovarăș' președinte, mai am o propunere; să puneți propunerea mea la vot... La vot, zic. Cine e pentru, să ridice mîna în sus, cine... Cum?... De ce nu ridicați mîinile în sus? Ce, vă dor mîinile în unanimitate?... Zău dacă înțeleg ceva... Ce vă e, mă? De ce rideți?...

SILVIU GEORGESCU

SUB PSEUDONIM

Deși poetu'-și simte elanul paralic
Ar vrea să scrie totuși, dar sub pseudonim,
Fiind convins probabil că dacă-i anonim
E dispensat de simțul normal autocritic.

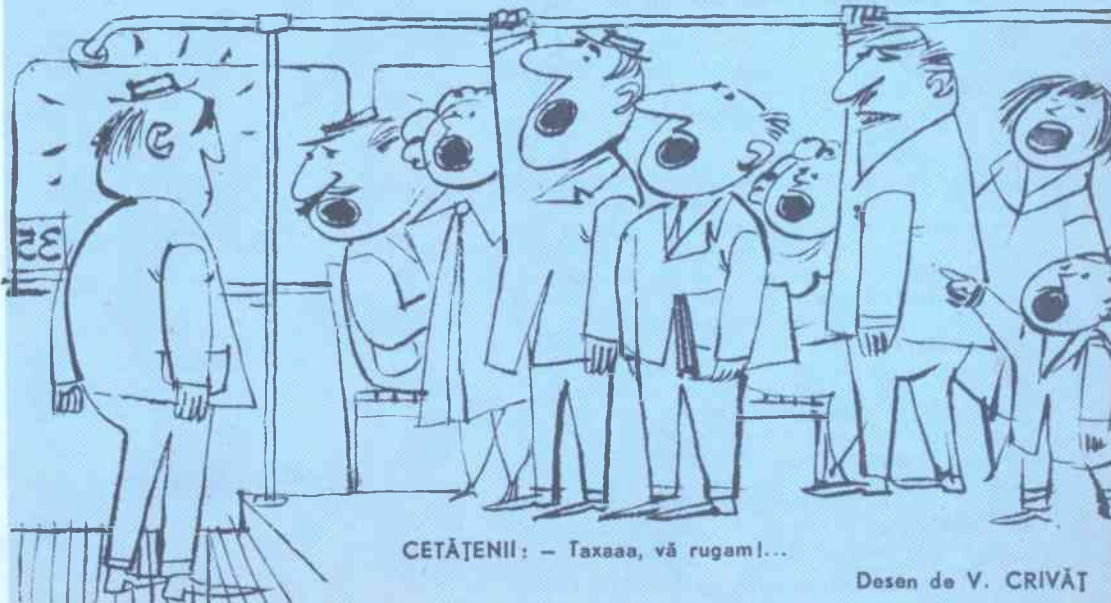
Mă-ntréb la ce servește instinctul analitic
Al bardului pe care de mult îl prețuim
Cînd fără nici o stimă de rodul său, poftim,
E gata să gesticuneze un nou născut rahitic.

— Deci, te-ai gîndit, poete, ca din anonim,
Pierzînd elementara responsabilitate,
Să ne strechori în brațe un prunc degenerat.

La care îmi răspunse, puțin șovăitor:
— O fi schilod copilul, dar are-o calitate:
Produce, mititelul, noi drepturi de-autor.

MIRCEA PAVELESCU

Introducerea sistemului de taxare fără taxator pe linia 35, contribuie la ridicarea conștiinței cetățenești

Desen de V. CRIVĂT

Natusea

de I. DIMSKOI

Soția are totdeauna dreptate.

Natalia Vasilievna ședea pe sofa, frunzărind un volum gros îmbrăcat în scoarțe de cafea, când ușa fu trântită de perete și intră Nikolai Petrovici.

— Ei, — strigă ea — ce-ai făcut la Sovnarhoz?

— Totul e-n regulă. M-am dus direct la președinte.

— De ce nu la cadre?

— Mai întâi, mă dusesem la cadre, dar șeful secției de acolo...

— Era bărbat sau femeie?

— Femeie. A fost amabilă și m-a condus până la...

— Era tânără?

— Cam de vîrsta ta. M-am dus cu ea...

— Era frumoasă?

— N-am băgat de seamă. Mi-a spus că...

Mîna suavă a soției a astupat cu gingășie gura soțului.

— Nu mă interesează toate astea, dragul meu. Mie să-mi spui ce ai făcut la președinte.

— Asta am vrut să-ți spun de la început. Mi-a strîns mîna și m-a bătut pe umăr.

— Cine?

— Președintele.

— E bărbat sau femeie?

— Bărbat. M-a ascultat tot timpul foarte atent...

— E tînăr?

— Cam ca mine. L-a interesat mult cum lucrez.

— Te-a poftit pe scaun?

— Bineînțeles. I-am spus și despre...

— Avea mobilă frumoasă în cabinet?

Nikolai Petrovici oftă adînc.

— Nici n-am băgat de seamă, pentru că între timp a intrat în birou un director de la uzina de mașini.

— Bărbat sau femeie?

— Mustăcios. Directorul mi-a spus...

— Tînăr?

— Între treizeci și șaptezeci. Se plîngea că într-un atelier treburile merg...

— Și în timp ce el ți se plîngea ție, ceilalți ce făceau?

— Ședeau. Stăteau. Umblau. Vorbeau. Cîntau. Alege ce-ți place, că tot n-are importanță.

— Nu-mi place nimic, și mai ales nu-mi place cînd bărbatu-meu nu-i în stare să lege două vorbe din care să pricepi ceva. Și tot el se supără.

— Nu mă supăr. I-am arătat directorului niște scheme...

— Le aveai la tine?

— Sigur. Doar nu le arătam prin telepatic. Și te rog lasă-mă să spun un lucru pînă la capăt.

— Eu nu te las să spui lucrul pînă la capăt? — Natalia Vasilievna își sprijini capul între mîini. — Așa-mi trebuie dacă am stat toată ziua ca o proastă, așteptînd pe bărbatu-meu, să văd pentru ce l-au chemat la Sovnarhoz.

Cuvintele fură numaidecît subliniate de batista dusă patetic la ochi.

— N-am vrut, Natusea...

— Liniștea soției nu face pentru tine nici două parale.

— Să vezi, Natusea...

— Am văzut. N-ai plăcere mai mare decît să-ți superi soția. Și mă contrazici la tot pasul. Să nu spui o vorbă, auzi? Să nu strigi! N-ai dreptul să strigi la mine cînd plîng! Să nu țipi! Auzi? Cu tine vorbesc. Ce-mi taci ca o momie?

Nikolai Petrovici s-a întors spre ea și a spus cu glasul cel mai liniștit din lume:

— După ce am terminat discuția, președintele mi-a propus postul de inginer-șef la uzina de mașini.

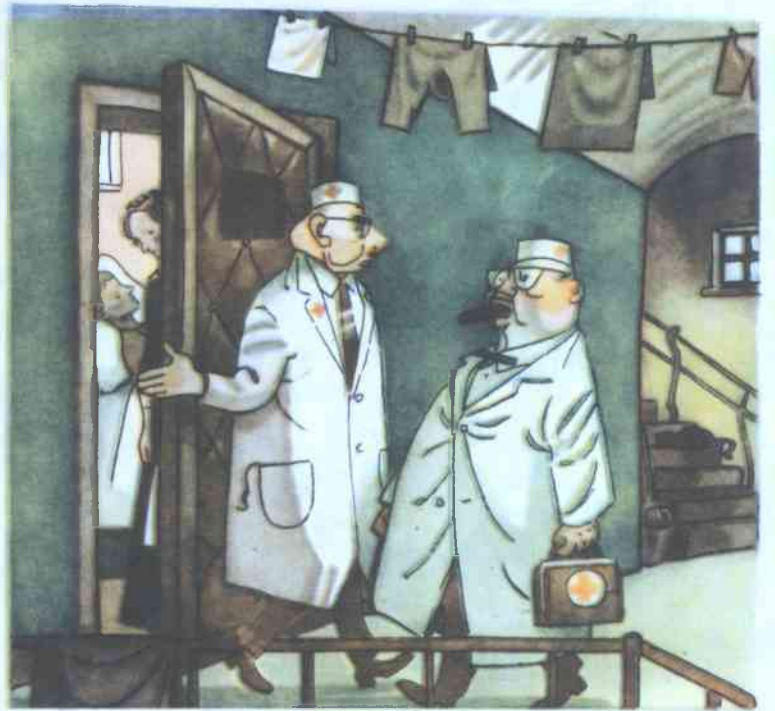
— Adevărat? — sări ca o veveriță Natusea — Adevărat? De ce n-ai spus asta de la început, dragul meu?

— Am încercat, dar, probabil...

— Poate că din cauza mea...?

— Nu, nu. Din cauza mea. M-am fisticit și n-am putut să spun de la început. M-am luat cu altele. Mă ierți?

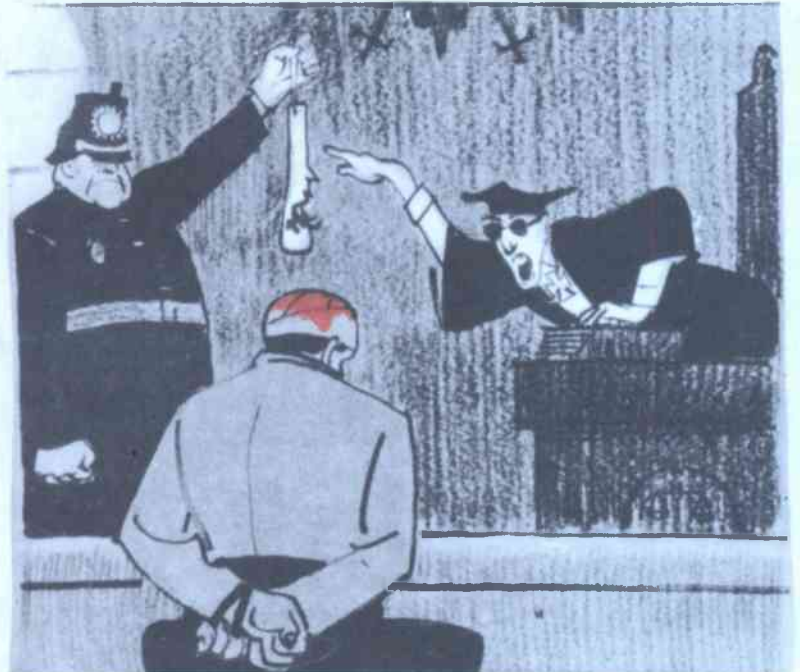
Trad. din „Krokodil“ de VICTOR PIȚIGOI

— Bolnavul ăsta n-are nici o scăpare: nu mai are dolar!

Desen de I. GANF (din „Krokodil“)

La un tribunal din Germania occidentală

— Veți răspunde pentru paguba adusă statului prin deteriorarea acestui obiect!

Desen de I. CEREPANOV (din „Krokodil“)

BUFET LA DOMICILIU

Desen de A. SVETKOV (din „Krokodil“)

Recunosc de bună voie și nesilit de nimeni că sînt autorul spectacolului de estradă „Toată lumea zîmbește cu lacrimi“.

Premiera a avut loc de curînd și în fiecare seară sala este plină. Luni a fost chiar arhiplină. Începuse la opt fără un sfert o ploaie cu bășici, la restaurantul de vizavi nu mai era loc, la cofetăria de alături nu mai era suc și întrucît la teatru le găseai pe amîndouă, spectacolul și bufetul s-au bucurat de un frumos succes. Publicul încîntat de spectacol exclamă: „Grozav suc, domnule!“

Dar parcă plouă în fiecare zi?... După premieră am plecat acasă însoțit de familie, căci ea mă îndrăgește nespus și este totdeauna alături de mine în clipele grele. Am ciocnit un pahar cu Cotnar vechi și după a treia sticlă unchiul Tase a exclamat: „Nepoate, e grozav cupletul ăsta. Bis!“ Apoi familia a plecat, iar eu am adormit. Abia pășisem în împărăția lui Moș Ene și iată apare o necunoscută. „Cine ești?“ am întrebat-o. „Conștiința!“ mi-a răspuns necunoscuta.

Asta-mi trebuia acum după premieră! Conștiința! Îi zic: „Nu puteai să vii înainte de a începe să scriu revista?“ „Am venit atunci, însă scriai scheciurile și mi-ai explicat că nu ai nevoie de mine.“ „Și ce poftesti?“ „Un interviu.“

Și au început să curgă întrebările: CONȘTIINȚA: Ce părere ai, tovarășe autor, despre textul spectacolului?

EU: Păi... eu zic că regia e grozavă!... Ideea cu turnantele e nouă.

CONȘTIINȚA: Ce părere ai despre text?... EU: E foarte bine interpretat. Actori de talent.

CONȘTIINȚA: Eu întrebam ce părere ai despre calitatea textului...

EU: Uite ce, întrebarea asta e o insinua-re. Știu și cine ți-a sugerat-o. Compo-zitorul.

CONȘTIINȚA: Nu-i adevărat. Cînd l-am întrebat pe compozitor ce părere are despre muzica spectacolului, mi-a răspuns: „Cum mi se pare muzica? E grozav textul!“...

EU: Și despre muzică ce ți-a răspuns?

CONȘTIINȚA: Mi-a răspuns: „Eu sînt un om modest. Las pe alții să mă laude!“

EU: Păi asta nu înseamnă modestie, în-seamnă optimism...

CONȘTIINȚA: Să revenim la spectacol. Textul ți se pare umoristic?

EU: Se ride.

CONȘTIINȚA: Dar decorul?

EU: Și la el se ride.

CONȘTIINȚA: Adică vrei să spui că e un decor vesel, dătător de bună dispo-ziție?

EU: Uite ce, dumneata ești conștiința mea sau a scenografului?

CONȘTIINȚA: Răspunde-mi: Ce părere ai despre decor?

Confesiunile UNUI UMORIST

EU: Ce zici, dom'le, ce text inteligent!...

CONȘTIINȚA: Mă rog, atunci să vorbim pe larg despre text. Te ascult.

EU: E teribil decorul, dom'le!

CONȘTIINȚA: Hotărăște-te odată, omule: vorbim despre decor sau despre text?

EU: Despre programe. Ce zici, tovarășe, ce fotolii elegante!

CONȘTIINȚA: Eu nu te înțeleg. Sari de la o problemă la alta.

EU: Ca să derutez critica.

CONȘTIINȚA: De ce s-o derutezi? Apro-po, cronicarii și-au spus cuvîntul?

EU: Un cronicar m-a felicitat: „Foarte dră-guț spectacol. Conținut, umor, muzică plăcută. Bravo!“ Și l-am întrebat: „Cînd scrii despre toate astea?“

CONȘTIINȚA: Și?

EU: Nu scrie el. Zicea că era prea bine dispus. Mi-a promis, însă, că trimite

un alt cronicar care să scrie. Unul căruia alaltăieri i s-au luat două taloane din permisul de conducere, ieri l-a lăsat nevasta și poimîine intră în spital să-și scoată amigdalele și polipii.

CONȘTIINȚA: Și părerea spectatorilor?

EU: Unii aplaudă, alții nu aplaudă.

CONȘTIINȚA: Și care sînt mai mulți?

EU: Cei care aplaudă, că în numărul lor intră și autorii, compozitorii, pla-

satorii, mai vine și regizorul în sală și știi ce frică are personalul de el?!..

CONȘTIINȚA: Regia e interesantă?

EU: Eu nu admit că dumneata, în cali-tate de conștiință a mea, să te amesteci în toate. Ce? Regizorul nu are și el conștiință?

CONȘTIINȚA: Are, dar ce te faci c-a re-gizat-o și pe ea? Ei, ce spui despre regia?

EU: Regizorul ce ți-a răspuns la întrebare?

CONȘTIINȚA: A zîmbit.

EU: Asta e și părerea mea.

CONȘTIINȚA: Mi-au plăcut unele idei ale regiei. De exemplu ideea cu corti-nele glisante.

EU: Dar și ce text!

CONȘTIINȚA: În schimb nu mi-a plă-cut...

EU: Și ce-i de vină textul?

CONȘTIINȚA: Melodiile plac?

EU: Sînt aplaudate.

CONȘTIINȚA: Poate intenționat, ca să fie acoperite.

EU: Păi se aplaudă abia la sfîrșitul cînte-cului.

CONȘTIINȚA: Lipsă de operativitate. Deși eu despre compozitor am o părere bună.

EU: Și el. În orice caz e un compozitor neascultător.

CONȘTIINȚA: Adică?

EU: Adică nu ascultă muzică străină ca să compună muzică originală...

CONȘTIINȚA: Și acum să trecem la balet.

EU: Și de ce ameninți?...

CONȘTIINȚA: Mi-a plăcut baletul „Cînd se aprind luminile“. Totul îmbrăcat în fosfor...

EU: Păi ce, te joci cu noi, textierii?...

CONȘTIINȚA: Textierii? Dar care a fost contribuția voastră la acest tablou?

EU: A fost o contribuție pozitivă. Am scos un scheci și am introdus baletul.

CONȘTIINȚA: Așadar, dacă se ride, dacă se aplaudă, dacă se cîntă, înseamnă că spectacolul e reușit! Bravo!

EU: Mulțumesc pentru aprecieri, conștiin-ța mea scumpă.

CONȘTIINȚA: Ce să-mi mulțumești! Conștiință, conștiință, dar tot a ta sînt!

I. AVIAN

UN FEL DE FABULĂ

*Doi timplari se apucară
Din te-miri-ce, niște cioate
Aruncate sub o scară,
Să lucreze două roate.*

*Primul a lucrat precum
Învășase să cioplească
Orice roată, ca pe drum
Ea să se rostogolească.*

*Celălalt, — necum banal —
Vrînd să fie, cum se-arată,
Negreșit „original“
Roata o făcu pătrată.*

*Și-i dădea primului coate:
— „Ca a ta, de ani văzui
Încă alte mii de roate;
Ca a mea, nici una nu-i!“*

*Doar cînd s-au pornit a merge
Fiecare cu a sa,
Prima începu s-alerge
Iar a doua roată, ba.*

*Se uitau la ea, pătrata,
Cum ședea în loc, netoata.*

*Nu-i nici o filozofie
În morala mea firească:
Dacă roată vrei să fie
Trebuie să se rotească.*

S.M. RUSU

Un pisălog **PAM-PAM**

B. stă la birou. Lucrează. Pe masa lui multe dosare, hirtii.
B. are mult de lucru. Intră A.

A: Bună ziua! La dumneavoastră aş putea face o reclamație?

B: Da! Vă rog luați loc!

A (se aşază): Mulțumesc!

B: Despre ce e vorba?

A: Să vedeți, tovarășe dragă! Eu locuiesc în... dar nu trebuie să o fac în scris?

B: Vedem noi pe urmă! Întii să aud despre ce-i vorba...

A: Da. Eu locuiesc în vecinătatea... dar parcă tot în scris ar fi mai bine. Verba volant, scripta manent!

B: Tovarășe dragă, fiți vă rog mai scurt, pentru că am de lucru și scripta manent nerezolvate..

A: Bine. Carevașăzică, eu locuiesc în vecinătatea unei grădini-restaurant! Aici eu, la etajul întâi, jos restaurantul de vară! Și fereastra mea dă drept în grătar: mici, antricoate, mușchiuri... au niște mușchiuri grozave. Vă place grătarul?

B: Tovarășe, am de lucru... Îmi place...

A: Și mie... cu puțin unt deasupra și cu castraveci murați e o grozăvie...

B: Vă rog, despre ce e vorba?

A: Ah, da! Și cum vă spun, grădina asta de vară are mici, antricoate și orcheștră! Grătarul nu mă supără, că și eu măninc uneori acolo, dar orcheștra cântă de la 8 seara pînă la 1 noaptea...

B: Aha! Și cântă tare! Bine, faceți în scris!

A: Un moment! Eu la zece jumătate mă culc. Și exact la

10 jumătate, în fiecare seară, începe „Pe o piață persană“! O știți? Pam, pam, pam, pam, pam pam, pam, pam, pam (cîntă).

B: O știu, tovarășe, dar te rog, am de lucru! Dă mata în scris!

A: Un moment! Începînd din luna iunie eu n-am mai putut să dorm! În fiecare seară, la ora 10,30, pam, pam, pam. Pe o piață persană!

B: Am priceput! Pam, pam, pam, faceți în scris, noi o să intervenim și o să cînte mai încet!

A: Păi nu mai cîntă!

B: Cum nu mai cîntă?

A: Sintem în octombrie! Grădina s-a închis! Gata! Ce să mai fac în scris?

B: Atunci ce vrei, tovarășe? De ce ai venit? Nu mai face în scris!

A: Un moment! Fac!

B: Ce faci?

A: În scris!

B: De ce?

A: Stai să vezi! Ai răbdare!

B: Am de lucru, zău am de lucru, tovarășe...

A: Un moment! La început, prin iunie și pînă la jumătatea lui iulie îmi era imposibil să adorm. Cu timpul însă, m-am obișnuit să adorm pînă nu auzeam „Pe o piață persană“. La 10 și 25 eu eram în pat și la 10,30 pam, pam, pam-pam-pam și adormeam ca un pui... Și pe urmă au închis grădina...

B: Ei și?

A: Cum ei și? Nu mai pot să dorm...

B: Cum nu mai poți să dormi?

A: Păi nu e clar? M-am obișnuit să adorm cu bucafa asta! Și de cînd n-o mai aud, nu mai adorm! Dau în astenie, tovarășe! Mă perpelesc în pat ca un mușchi pe grătar. Numai fără unt!

B: Tovarășe dragă, și ce vrei de la mine?

A: Dumneata n-azi că eu fără piața asta nu mai pot să dorm? Întii m-au obișnuit cu ea și acum mă lasă așa! Dumneata,

care ești responsabil aici, trebuie să...

B (izbucnește): Și ce să-ți fac eu, omule. Ce? Eu sînt responsabil aici cu pam-pam? Trebuie să-ți asigur dumitale nani-nani în fiecare seară? Vrei să vin să te legăn?

A: Nu, dar trebuie să faceți ceva!

B: Tovarășe dragă, înțelege, am de lucru, lasă-mă să-mi văd de treabă, te implor...

A: Și eu ce să fac? Ce e mai rău? Să nu dormi, sau să nu lucrezi? La somnul meu nu te gîndești?

B: Mă gîndesc, zău mă gîndesc, dar o să-ți treacă! Doar n-ai

Eu am de lucru, timpul trece și dumneata... stai! (se lămițează la față și începe să cînte) Pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam, pam!

A (lasă capul pe umăr).

B: Pam, pam, pam, pam, pam, pam...

A (cu ochii închiși, zîmbind fericit înainte de a adormi șoptește în extaz): Mersiiii!...

B (din ce în ce mai încet, apoi șoptit): Pam, pam, pam, pam, pam! Uf! Bine căl-am adormit!

A (sforăie. B. se apucă de lucru, dar sună telefonul. A. se trezește brusc. B. duce receptorul

dormit toată viața cu pam-pam! la Ciclobarbital!

A: Am luat! Nu merge! Fără pam-pam, imposibil să adorm..

B (se uită la ceas): Aoleu, e 10,30 și eu încă n-am lucrat nimic.

A: Zece treizeci! Exact la ora asta seara adormeam eu cu „O piață persană“!

B: Tovarășe, te rog, am de lucru. Lasă-mă...

A: Dumneata nu pricepi că eu nu mai dorm? Dați-mi pam-pam-ul înapoi și vă las să lucreți...

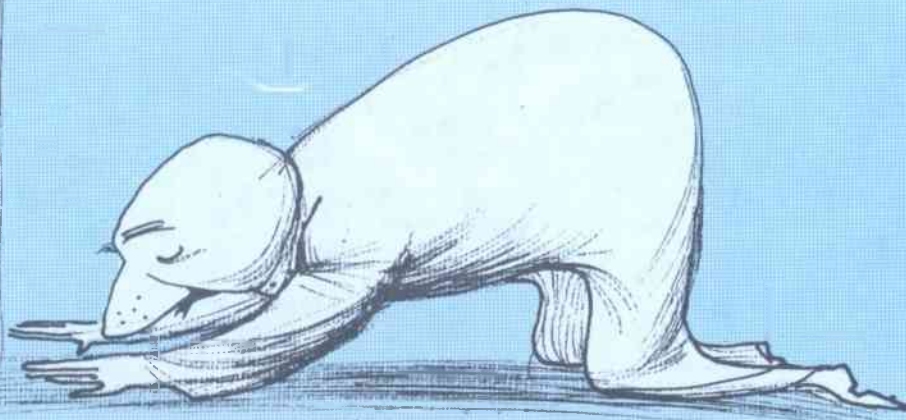
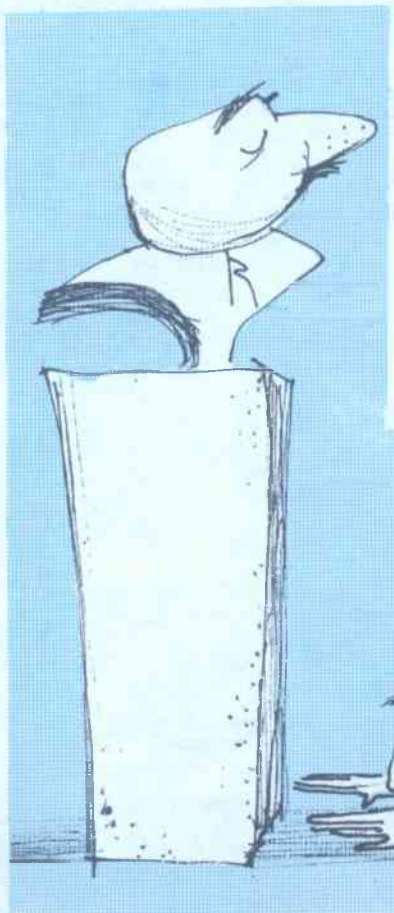
B (innebunit): Of! M-ai omorît! De unde să-ți iau pam-pamul?

la ureche și începe să-i cînte iar lui A.)

B (cu receptorul la ureche): Pam, pam, pam... (apoi în receptor) Cum ce-i asta? „Pe o piață persană!“ (Lui A.) Pam, pam, pam, (în receptor) Nu vă cînt dumneavoastră, tovarășe șef, am aici pe cineva... Pam, pam, pam. (A. adoarme iar, B. șoptit, în receptor) Bine tovarășe șef, vin îndată... Da, da, numai vă rog să nu faceți gălăgie... (se ridică și iese în virful picioarelor cîntînd șoptit: Pam, pam, pam, în timp ce A. sforăie cu zîmbetul pe buze).

SADI RUDEANU

OBIECTIVITATE

— Numai în fața „Înțelepciunii“ mă înclin...

PĂGINI ANTOLOGICE

În afară de activitatea sa multilaterală în domeniul istoriei și al filozofiei, în cel al literaturii și folclorului, B.P. Hașdeu a fost unul dintre scriitorii care au prețuit satira la adevărata ei valoare. În publicații, în prelegeri sau conferințe, a demascat neobosit, cu ajutorul ei, interesele egoiste ale claselor retrograde, monarhia, jaful și abuzurile înfăptuite de exploataatori.

BOGDAN PETRICEICU HAȘDEU

(1838 — 1907)

Din paginile revistelor umoristice conduse de el, „Aghiuță” — 1863, și „Satirul” — 1866, ochiul critic al lui Hașdeu privește pătrunzător în toate ungherele societății, fie că este vorba de probleme politice, fie că este vorba de o cronică literară sau un afiș de teatru întocmit cu greșeli gramaticale. Spicim, de exemplu, din „Satirul” din 27 februarie 1866, demascarea făcută de Hașdeu în legătură cu tineretele progeneruri moșierești:

„Junimea cea desfrînată trece obișnuit prin trei metamorfoze succesive:

De-ntii, ea se aseamănă cu lăcustele, adecă mănincă moșiile.

Al doilea, ea se preface în molie, adecă, ne mai avînd moșie, își mănincă hainele.

Al treilea, ea devine vierme intestinal: ne mai avînd nici moșie, nici haine, ea se apucă a minca pe alți oameni.”

Fanfaronada „patriotismului” sub care își ascundeau interesele exploataorii, Hașdeu o definește astfel:

„Patriotismul în gura ciocoiului este o floare naturală aninată la o coadă falsă a unei bătrîne cochete”. („Aghiuță”, nr. 5, 1863).

În afară de domeniul politicii, ochiul critic al lui Hașdeu pătrunde și în teatru, în literatură, pretutindeni. În teatru:

„Unii se miră văzînd ambele noastre teatruri tot d'a una pline. Adevărul este, că Bucureștiul ar putea umple două sute de teatruri cîte cu o mie de locuri fiecare împărțindu-se biletele de intrare gratis la toți locuitorii Capitalei”. („Aghiuță”, nr. 5, 1863).

Sau:

„Se zice că Comitetul teatral compus din boieri nu invoiește domnului Millo ca să represinte pe scenă „Sgîrcitul risipitor” a lui Alecsandri. De ce oare să fie asta? De ce? Pentru că Comitetul tea-

trale, compus din boieri, nu invoiește d-lui Millo ca să-l represinte pe scenă!”

(„Aghiuță”, nr. 5, 1863).

Om de știință, Hașdeu nu tolerează nici o inexactitate, fie cît de mărunț, cum este, de exemplu, aceea apărută pe un afiș:

„Afișa Operei pentru dumineca trecută se încheie așa:

— Scena se petrece la Mantua. Epoca, secolul 1600!

Oare unde a găsit d-na Papa-Nicola un secol 1600, care nu-și are păreche nici în mitologia indiană?

Pe semne tot acolo, de unde a adus și pe artiștii săi.

Adecă:

Nu se știe de unde.”

Sau, vorbind de un alt afiș, întocmit anapoda de Soc. dramatică romînă:

„La teatrul romîn de la Bossel s-a jucat de curînd piesa „Elle est folle!” tradusă sub titlul de „Este nebună”. Afișa se rostea așa:

Societatea dramatică romînă
Pentru prima oară
Este nebună!”

Despre străzile (podurile) întreținute prost de către edilii capitalei, notează:

„În toate țările podurile sînt deasupra apelor; numai la București apele sînt de-asupra podurilor.”

B.P. Hașdeu, scriitor antimonarhic, era firesc să demaște slugărnicia unor poeți față de curtea regală, pe de o parte, și să-și exprime, pe de altă parte, indignarea față de cercurile burghezo-moșierești care oprimau pe poeții cetățeni și poezia progresistă. Iată, ilustrînd aceste principii într-o poezie postumă:

Poetul nu mai este bun
Decît la regi să fie slugă
Și să-i tot spele cu săpun
De lingșire și de rugă,
Făcînd din pupăză — păun!

Iar de cumva el nu se-njugă
A serie versuri kiar pe-un tun
Sau pe vreo brînză de Azugă,
Atunci semețul căpcăun
Se vede-mpins ca o zvirlugă

Și Curtea-i strigă că-i nebun...
Îndrugă dar prostii, îndrugă,
Trecînd ca fumul de tutun;
Dar Neamțul își va zice: „Pun”!

RODICA T. FLOREA

— Pot să știu de ce m-ai încondelat într-un articol satiric?
— Pentru că n-am de loc talent la desen. Altfel, ce mai caricatură...

Desen de MATTY

Unii studenți de la arhitectură:

— Cum poți să stai, frate, la cursuri, cînd pe bulevardele Capitalei se construiesc atîtea blocuri noi?!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

DIN ZONA DOLARULUI

fel de fel toate la fel

(afară de unele, care sînt altfel)

Box pe viață și, mai ales, pe moarte

Sonny Nunez din Phenix (Arizona) a disputat în toamna aceasta pe ring prima și ultima sa partidă de box profesionist. Lucrurile s-au petrecut așa: mai întâi a apărut Sonny, pe urmă a apărut adversarul, pe urmă a apărut un pumn, pe urmă a dispărut Sonny dintre cei vii. Adică, a ieșit din lumea boxului și a intrat în lumea cealaltă. Ce-i drept, în lumea boxului capitalist au mai rămas încă destui boxeri. Dar și pe lumea cealaltă sînt destule locuri libere. Lupta continuă...

Chestie de titlu

Adenauer a pus sub urmărire „Uniunea victimelor nazismului“ din Germania occidentală. Nu admite ca victimele nazismului să aibă o uniune a lor. De altfel, autoritățile au arătat că în orice caz titulatura trebuie schimbată. Așa cum se prezintă lucrurile, se

poate ușor schimba. Ar merge, de pildă, așa: „Uniunea victimelor lui Adenauer...“

Balsamucul pe ecran

Într-un articol despre cinematografia americană, cunoscuta stea a ecranului, Marlene Dietrich, scria:

„Rolurile de răsunset la noi sînt următoarele: marile personaje din biblie, victime de tot felul, sau următoarele calamități: beție, atrofierea simțurilor, dezechilibrul mintal, etc. Cu cît calamitatea e mai tragică, cu atît onorariul e mai gras“.

Lucru din care deduci ușor de ce în cinematografia capitalistă calamitatea cea mai tragică sînt însăși filmele...

Cîinii și stăpînii

Clinii unităților militare americane din Vietnamul de Sud au feștelit-o. Comandamentul are de gînd să-i suprima ca... nerentabili.

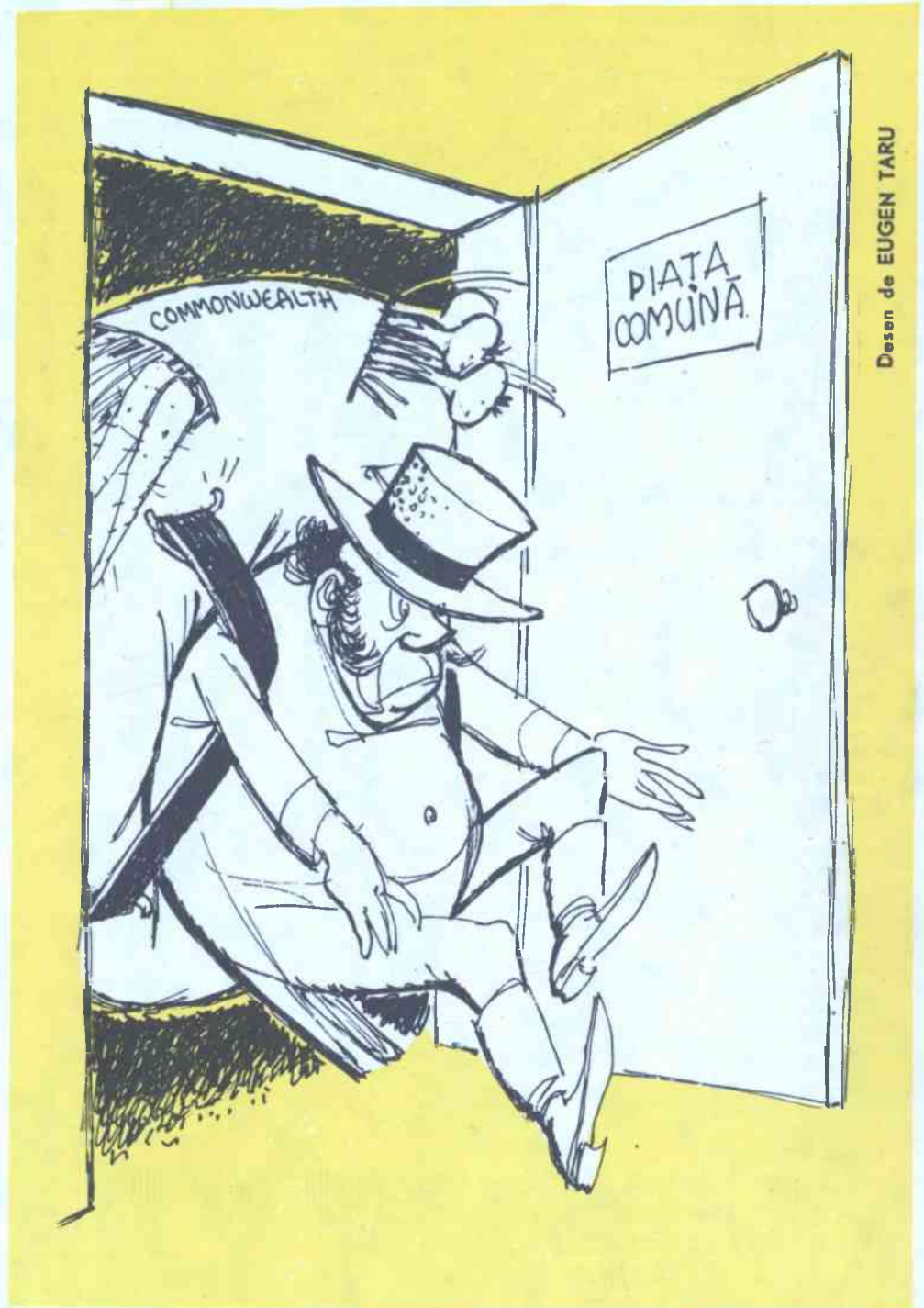
Într-adevăr, pentru întreținerea unui cîine militar, forțele armate americane alocă carne de cal în valoare de 1 dolar și 20 cenți pe zi. Pentru întreținerea unui soldat diemist se alocă orez de numai 19 cenți. Clinii vor fi trimiși înapoi în America unde s-a anunțat că sînt foarte necesari. Probabil s-a anunțat, ca să audă lumea, că sînt solicitați ca să aibă cine duce covrigii în coadă...

Îmbolnăviți-vă ziua!

La Paris să te îmbolnăvești noaptea nu e rentabil. Nu e rentabil pentru farmaciști. Și pentru că nu e rentabil, în tot Orașul-Lumînă nu există nici o farmacie de noapte. Neaptea rentează să ții deschise numai barurile și tripourile...

În urma recentului cutremur de pămînt, care a pus în mal multe localități din Iran, Statele Unite au promis să trimită unele ajutoare. Ca să vedeți că o nenorocire nu vine niciodată singură!

SOROCUL

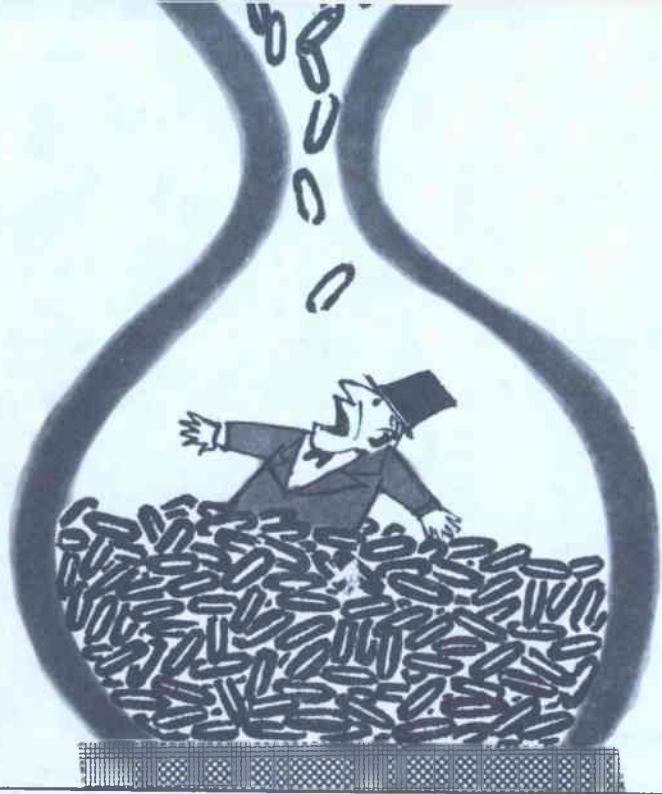
Desen de EUGEN TARU

JOHN BULL: - Cer condiții mai largi de intrare...

După cum relatează ziarul „Combat“, în Brooklyn (S.U.A.), un soț cu soția lui locuiesc într-o odaie atît de mică, încît dorm în dulap. Poate veți întreba, totuși, de ce dorm în dulap, unde și

tea, îi convine să continue propaganda fascistă. Cine știe, poate pentru asta i-au și dat drumul!

riul țării în patru mari regiuni, după numărul șomerilor. Astfel, fiecare șomer poate ști exact din ce regiune face parte, dacă cumpără harta. Dacă nu, o poate privi gratuit la departament. Ce să

ȘTIRI S C U

Reflecție tardivă

Studentii de la Universitatea din Buffalo (statul New York) l-au întâmpinat cu o puternică demonstrație de protest pe Oswald Mosley, șeful naziștilor englezi, venit „să le țină o conferință“.

— *Sint niște tineri nedisciplinați
(Gîndea nazistul, mestecînd din pipă);
N-au stat să mă asculte nici o clipă,
Ba chiar îmi aminteau c-au fost gazați
La Auschwitz niște oameni... Unii-mi țipă
Și-acuma în ureche: „Nu-ncercați
Veninul urei să ni-l injectați.
Că iese rău, de nu plecați în pripă“!*

*Făcut-am, deci, atîta deplasare
Ca după un asemeni tratament
Să mă întorc plouat pe continent*

*Sau, mai exact, cu coada-ntre picioare...
Păcat de bani — c-asemena rușine
Găseam, mai ieftin, și acas' la mine!*

STELIAN FILIP

DE-ALE LOR

Unii generali în retragere din Occident se pronunță cu vehemență pentru continuarea politicii „de pe poziții de forță“.

*Nu știu prin ce s-au remarcat
toți generalii respectivi;
dar — în „retragere“ — constat
că sint extrem de... ofensivi.*

Concomitent cu creșterea prețurilor, guvernul din R.F.G. elaborează un plan pentru devalorizarea mărcii.

*Măsura lor ne dovedește
cit de grozav le este planul:
la ei viața se scumpește,
în schimb — se ieftinește... banul.*

C. MIRCEA

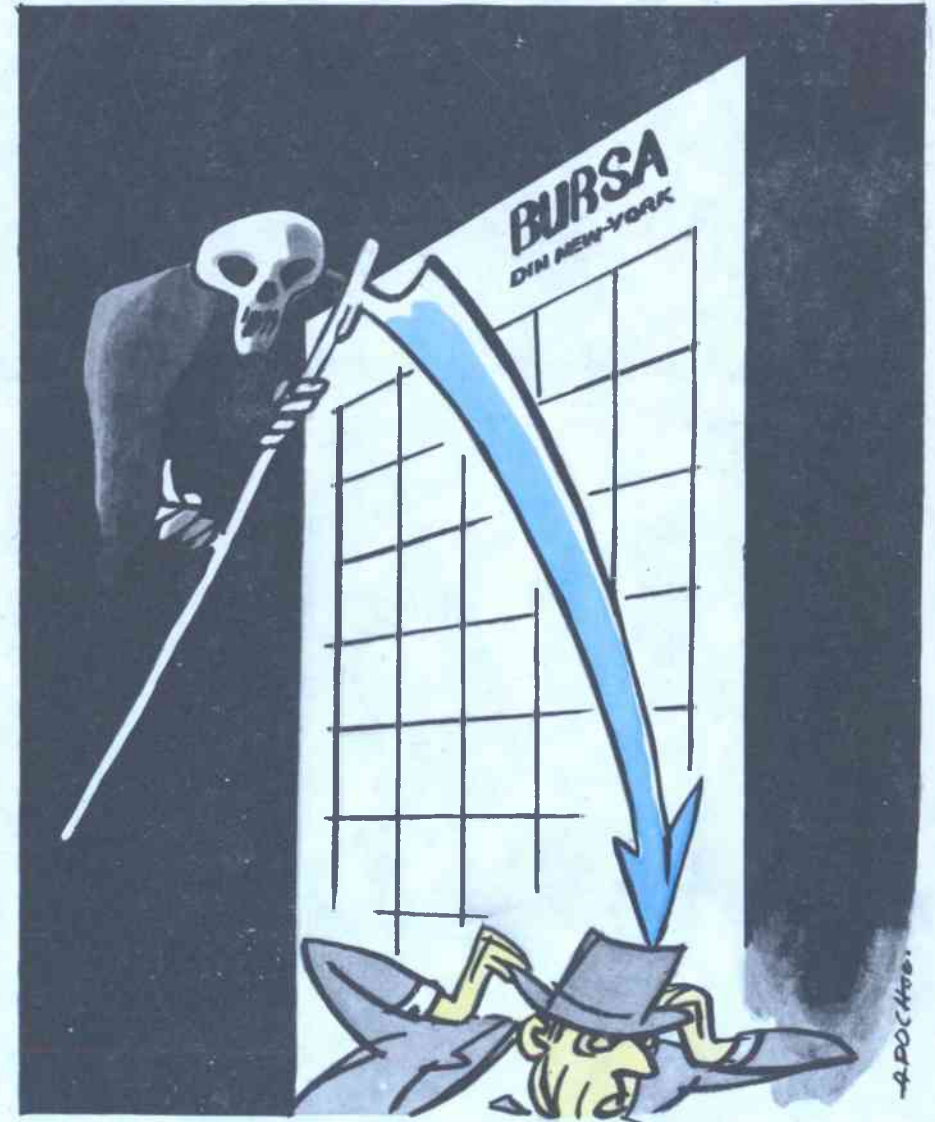
profituri în valoare de 100 dolari. Probabil că în America se aplică un asemenea proverb: morții cu morții și vii cu profiturile.

*

Departamentul Muncii din S.U.Ă. a împărțit, recent, terito-

Un preot budist din Taipe a convins mai multe persoane că cel mai bun lucru ca să nu se îmbolnăvească de holeră este să ... meargă pe cărbuni aprinși. Persoanele l-au urmat și nu s-au îmbolnăvit de holeră. S-au îmbolnăvit ... de arsuri.

ZIARELE ARATĂ CĂ S.U.A. TRIMIT DIN CÎND ÎN CÎND ÎN BERLINUL OCCIDENTAL „ANUMIȚI PIONI AI POLITICII AMERICANE“. CREDEM CĂ-I O GREȘEALĂ DE TIPAR. NU TRIMIT PIONI: SPIONI!

SCĂDEREA VALORILOR

Desen de A. POCH

**CRIMINALI DE RĂZBOI
HITLERIȘTI OCUPĂ POS-
TURI ÎN MINISTERUL DE
RĂZBOI DE LA BONN.
CEEĂ CE DĂ DE GÎNDIT
CELORLALȚI CRIMINALI:
CE-AR FI SĂ CEARĂ ȘI
EI UN MINISTER DE
DREPT COMUN??**

MICROCOMENTARIU

Nu de mult, șeful Direcției pentru cercetări științifice din Japonia, a cerut să fie lichidat poligonul american destinat exercițiilor de lansare a bombelor, situat în apropierea orașului Mito.

Aflînd de această dorință, americanii s-au

arătat foarte surprinși, întrucît, susțin ei, bombele lor nu prezintă nici un pericol.

Asta așa e! Bombele nu prezintă nici un pericol pentru americanii de la poligon. Ele prezintă pericol numai pentru japonezii de lângă poligon...

cîntec popular

Am un leu și vreau să-l beau...

...și mai am un leu cu care vreau să mă duc diseară la cinema, că atîta costă intrarea la cinematograful sătesc din comuna Dragalina (raionul Călărași): un leu.

Dar responsabilul acestui cinema pretinde, pe lingă leul pentru film, să-i dau și leul pe care vreau să-l „beau”. A inventat el un tertip ca să încaseze de la săteni, în loc de un leu, doi. Și anume: rulează, în aceeași seară, la rînd... două filme. A socotit: dacă intrarea la cinema, cînd se rulează un film, e un leu, — ia să ruculesc eu două filme, ca să încasez... doi lei!

În aparență, scoteala ar fi justă: la marfă dublă, preț dublu. Numai că, aici-e-aici: nu se dă marfă dublă. Se dau, într-adevăr, două filme, dar unul... a mai fost dat și altădată, și l-am văzut, așa că diseară văd, din două fil-

me, unul singur, și atunci măntreb: de ce să plătesc pentru două?

Am întreat și Sfatul popular al raionului Călărași, dar sfatul a răspuns cîte și de toate, numai la asta nu. A răspuns că operatorul cinematografului Stanciu Constantin, care rulează neglijent, rupînd des filmele și nesincronizînd proiecția cu sonorizarea, a primit „un ultim avertisment” și că „pentru o bună proiecție și audiție, aparatele au fost revizuite de către I.C.R.S. București”.

Foarte frumos! Dar să răspund și la întrebarea: de ce să fiu eu obligat să „văd” două filme cînd pe unul l-am văzut, și deci să plătesc doi lei în loc de un leu? Eu, pe acest leu, vreau să-l... „beau”. Sau să-l depun la CEC. Că acolo sonorizarea e bună. Depunînd azi, depunînd mîine, scot într-o bună zi o sumedenie de... sunători.

Aud?

C. Cr.

Procesomanul

Cunoscut prin tribunale,
El pe toți îi ia la vale.
Are, n-are interes,
Face zilnic un proces.

Dacă nu l-ai salutat,
Te trezești că ești citat,
Dacă nu-i dai importanță,
El te cheamă în instanță,

Și cu martori dubioși,
Care spun mereu gogoși,

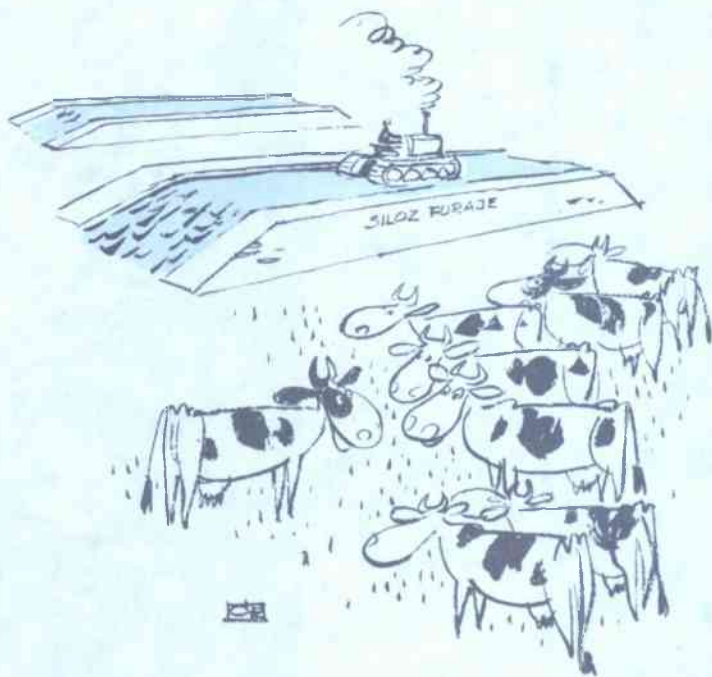
Vrea, mă rog, să ne arate,
Cum că are el dreptate.

Dacă pierde, ce urmează?
Cum nu se descurajează
Nu te lasă nici de fel.
Merge pînă la... apel.

De curînd a decedat,
Însă nu s-a vindecat,
El așteaptă (il știm noi)
„Judecata de apoi”...

GABRIEL TEODORESCU

Insilozarea furajelor pe timpul iernii asigură hrana vitelor

Desen de V. CRIVĂȚ

— Acum, că viitorul ne este asigurat,
m-am hotărît: fac și viței la anu'!

BAZA DE APROVIZI

Pe mine mă găsiți în fiecare zi la Policlinica instituțiilor și cooperativelor din Timișoara. Însă nu e cazul să-mi urați medicamente plăcute la gust și grabnică însănătoșire, pentru că eu nu mă duc acolo ca pacient, ci ca angajat într-un post administrativ. Și lucrez cu plăcere, întrucît, fiind vorba de o instituție sanitară, atmosfera este... sănătoasă.

La policlinică avem de-a face cu tot felul de oameni. Unii vin după medicamente, alții după vreo soră cu care sînt logodiți sau numai în vorbă, și o așteaptă să o conducă acasă. De la o vreme însă au căzut pe capul nostru și niște bolnavi de birocrație. Nu înțeleg rostul lor la policlinică, doar boala lor, manifestată printr-un exces de forme și amînări, nu ține de resortul medicinei, ci al criticii. Birocrații au apărut la noi o dată cu dorința noastră de a ne mări inventarul cu un dulap metalic. După un „consult” între membrii conducerii policlinicii s-a pus diagnosticul: insuficiență de spațiu pentru păstrarea actelor. Rețeta prescrisă a fost achiziționarea acestui dulap. Problema se putea rezolva ușor, dacă asemenea mobilă s-ar găsi de vînzare la Tehnometal sau la Consignația. Dar dacă te-ai duce la aceste magazine să ceri un dulap metalic, vînzătorul ți-ar răspunde:

— Nu ținem, că nu încap în raft!

Așa că baza noastră rămîne tot Baza de aprovizionare din București a Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale. Depărtarea dintre Timișoara și Capitală a făcut ca locul delegatului policlinicii să fie luat de adresa noastră nr. 51 din 2 februarie a.c., prin care baza era rugată să comunice ce fel de dulapuri metalice disponibile are și prețul respectiv. Cît ai zice... 33, răspunsul de la București a și fost pe masa directorului policlinicii: un dulap metalic costă atîția lei, la care se adaugă cota bazei. În plus, furnizorul cerea ca în comandă să se arate adresa noastră exactă pentru ca marfa să nu cîntărească în treaga Timișoară pînă găsește policlinica.

O nouă adresă pleacă de la noi la 27 februarie a.c. să informeze baza asupra domiciliului și contului nostru bancar. Iar aceasta era rugată din nou să nu uite a comunica dimensiunile dulapurilor disponibile. Acum așteptăm marfa căreia i se și stabilise locul exact. Ba unii dintre noi chiar și vedeam dulapul în camera respectivă, burdușit cu acte. Și de cîte ori suna telefonul policlinicii, ne spuneam:

— Cu siguranță e gara. Ne cheamă să luăm dulapul în primire.

Din cauza asta, eu am căpătat un tic. Odată, cînd a sunat cineva la mine acasă, i-am strigat „Alo!”

FĂRĂ CUVINTE

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Cura păcătoșului*

Atunci cînd mincinoasele lui gînduri
Le-a așternut în scris și le-a semnat,
El nici n-a bănuț că printre rînduri
Apare adevărul, adevărat.

La locul meu, îmi vād de treabă,
Nu mi se-ntîmplă niciodată
Să dau rasol, lucrînd în grabă
Ori să calc legile vreodată,
eu sînt mereu preocupat,
să-ntîrziez de la serviciu,
și să lipsesc nemotivat
așa din propriu-mi capriciu.

Muncesc din zori plină vād negru,
Să-i mulțumesc pe toți de-odată;
E foarte greu; n-am nici o pată,
Sînt prea corect. Și prea integru,
iar pe clienți îmi place-ades
ca să-i jignesc chiar și cu gestul,
să-i las s-aștepte, mai ales,
cînd este vorba să dau restul.

Deși lucrez cu cifre grele
Nu-s niciodată în eclipsă
Și-n urma vigilenței mele
Nu s-a-ntîmplat să am vreo
și, angrenat în multe „chestii“,
în urma-acestei gestiuni;
în condică am și sugestii;
și mai ales, reclamațiuni.

NĂE CIUBUC
Pentru conformitate, VICTOR HILMU

* A se citi întîi versurile în continuare și apoi separat, potrivit caracterului literei.

ARE CU... AMINĂRI

în loc de „Intră!“: Pînă la urmă,
prin martie, tot telefonul a fost...
salvarea policlinicii. Am chemat
baza de la București:

— Alo, aici Policlinica din
Timișoara!

— Noroc și sănătate! a răspuns
baza. Ce doriți?

— Dulapul metalic comandat
de noi în februarie.

— A plecat de trei zile!
— La noi, la policlinică?

— Ce să caute delegatul nostru
acolo? Că voi vă ocupați de sănă-
tatea oamenilor, și nu de fabri-
carea dulapurilor. Omul s-a dus
la fabrică să dea comanda și în
trimestrul II o să-l vedeți la
Timișoara...

— Pe delegat?
— Dulapul!

La 30 martie, ne-am gîndit
să reamintim bazei de comanda
noastră, drept medicament pre-
ventiv împotriva unei eventuale
amnezii. Adresa noastră își face
efectul în nu mai puțin de două săp-
tămîni. Răspunsul primit la 14
aprilie arată că cei de la București
nu ne-au uitat comanda, ci adresa
noastră din Timișoara. Ca să nu
fie nici un dubiu, le-o comunicăm
din nou la 4 mai. Am vrut întîi
ca hîrtia noastră să fie însoțită
de o cutie de Glutacid, dar am
renunțat, gîndindu-ne că atît
de utitici cum sînt cei de la bază
s-ar putea să uite și scopul acestui
preparat medical.

De atunci, Baza de aprovizio-
nare n-a mai dat nici un semn
de viață pe cale poștală, pro-
babil epuizîndu-și fondurile des-
tinate francării scrisorilor. De
aceea, am ales formula cores-
pondențelor telefonice, sunîndu-i
prin iulie. La aparat era un
anume tovarăș Gross. I-am spus:

— Alo, aici e policlinica din
Timișoara! Ce faceți?

— Sîntem bine mersi și n-a-
vem nevoie de dv.

— În schimb avem noi nevoie
de bază.

— În ce problemă?

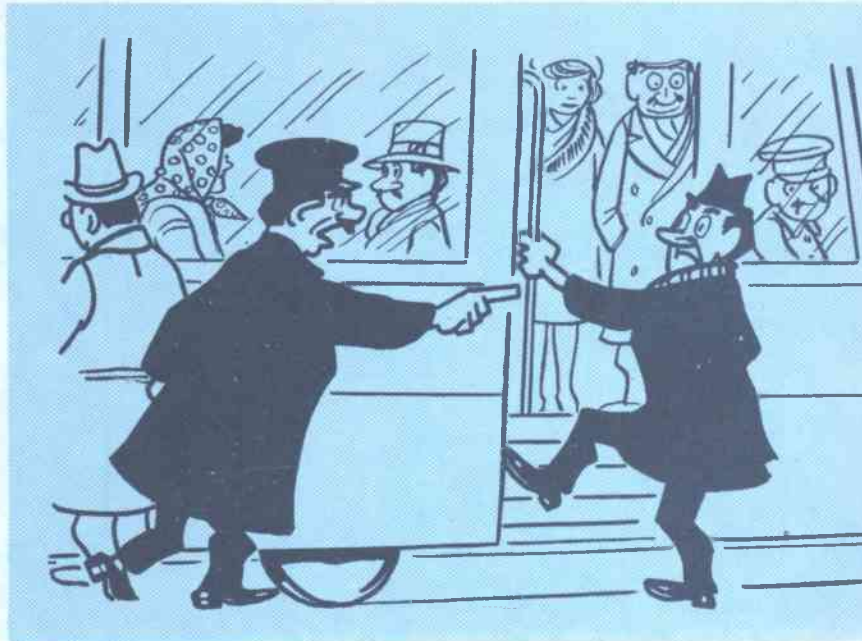
— Într-o problemă de dulap
metalic de dimensiunea 180 ×
90 × 45.

— A, dulapul? Așteptați!
— Pînă cînd?

— Pînă sosește!

Și telefonul s-a închis brusc,
rămînînd ca noi să așteptăm ceea
ce de altfel facem de cîteva
luni. Iar acum ne gîndim că,
după ce, în fine, o să ne so-
sească acest dulap, o să ne
mai trebuiască și altele. Doar
în asta, comandat în februarie,
abia o să încapă corespondența
noastră cu Baza M.S.P.S.-ului.
Și dacă vreodată o să chemați la
telefon gara Timișoara și o să vi
se răspundă ocupat, să știți că
noi vorbim. Întrebăm dacă nu
cumva a sosit dulapul.

Gh. ZANEA

— Hei, dumneata! de ce te urci prin față?
— Tovarășe! mie nu-mi place niciodată să intru pe ușa din dos!
Desen de FRED GHENĂDESCU

Anecdote clasice

Desen de
C. CAZACU

În fața satiricului francez
Alexis Piron, un tînăr autor citea
o tragedie plină de versuri furate.
La fiecare „împrumut“, Piron
ducea mîna la bonetă. Tînărul
sfîrși prin a-l întreba mirat:

— Salutați, maiestre?

— Da — răspuse acesta. Sa-
lut întotdeauna vechile cunoș-
tințe.

*

— Învață-mă, l-a rugat cineva
pe Voltaire, să găsească drumul
norocului.

— Nimic mai simplu — răs-
puse filozoful. O iei la dreapta,
o iei la stînga, o iei în toate
părțile. Atîta tot.

*

Într-o zi i s-a comunicat unuia
dintre regii Sardiniei că popula-
ția din Savoia e foarte săracă.
Pentru ca să se convingă, acesta
se duse personal la fața locului
și rămase foarte uimit că a fost
primit cu oarecare fast.

— Nu sînteți chiar atît de
săraci, domnilor! exclamă el.

— Sire, îi răspuse un ofițer.
Am aflat de sosirea Majestății
Voastre, și am făcut tot ceea ce
datoram unei astfel de vizite, dar
datorăm tot ceea ce am făcut.

*

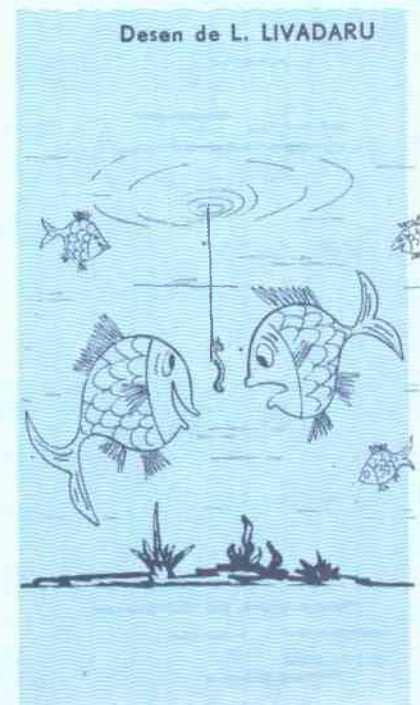
Cînd Montesquieu rupse legă-
turile de prietenie cu savantul
Tournemine se grăbi să spună
cunoscuților:

— De astăzi încolo să nu mai
luați în seamă nici ce spune Tour-
nemine despre mine, nici ce spun
eu despre el, căci am încetat de a
mai fi prieteni.

— Crezi că dacă faci urtî țîi
lau ceva?
— Da' jîe cum țîi la tătîcu cînd
faci ca mîne?

Desen de L. LIVADARU

— O fi oare proaspăt?

IESE CU TALC

S-a urcat în vagon dintr-o mică stație de cale ferată, năvălind cu strigăte infri-coșetoare: „Loc!... Faceți loc!” Numai Dumnezeu știe de ce dracu casierul din gara aceea i-a dat tichete chiar în compartimentul unde mă aflam...

Cu o smucitură zdravănă a deschis ușa compartimentului. Și a apărut congestionat, mare și puternic. Strigă din nou: „Cocuța, aici, fetițo!”

Lângă muntii de bagaje apăru aceea care răspunde la numele de Cocuța. Părea o fetiță de 12-13 ani împlineți... cu 30 de ani în urmă. Când văzu ce loc are, spuse:

— Jeane, eu vreau la geam, în direcția de mers. Altfel mi se face rău.

— N-auzi, domnule, că i se face rău? țipă Jean la mine. Cedează-i locul, că ești bărbat.

I-am cedat locul. Cei doi au început să aranjeze bagajele.

— A cui e valiza asta? m-a întrebat el, deși eram numai eu și ei în compartiment.

— A mea.

— Atunci ține-o lângă dumneata. Și mi-a pus-o în brațe. Pe picioare mi-a trântit o cutie din carton presat. Grea. Am gemut.

— Ai spus ceva? m-a întrebat Jean, trebăluind la bagaje.

— Nu.

— Dă-ne o mână de ajutor, că vezi că ne chinuim, îmi spuse Cocuța. Doar ești bărbat.

— Nu pot să mă ridic... Ce aveți în cutia de pe picioarele mele? Butelia de aragaz?

— Două capete și câteva mărunțișuri! mi-a răspuns peste umăr însoțitorul Cocuței.

Am înghețat. Dar ca să nu creadă că mi-e teamă, am continuat:

— Știți, n-aveți voie să transportați capete despărțite de trup...

Jean mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Trupurile le aduce cumnatu-meu, cu personalul... Mi-era prea greu să transport eu amândouă mașinile de cusut.

M-am liniștit. Jean ocupase cu bagajele toată plasa compartimentului. Deasupra capului meu, a pus un coș de răchită, acoperit cu o pînză de sac. Mormane de valize și pachete dansau fără nici o grație.

— Mobila n-ați luat-o? îi întreb eu.

— Care mobilă?

— Păi, nu vă mutați?

— Astea-s cadouri de nuntă, tovarășe, m-a lămurit Cocuța. Se mărită soră-mea, la Ghergani...

În sfârșit, s-au liniștit. Cocuța a scos din geantă niște ouă, pline și unt. Profitând de acalmie, am închis ochii. Voiam să ațipesc. Deodată simt ceva spărgîndu-mi-se în moalele capului. Deschid ochii. Un ou moale.

— Domnule, strig eu la Jean, astea nu-s glume! De ce dai cu ouă?

— Ești nebun? se răsti Jean la mine. Nu vezi că l-a ouat găina?

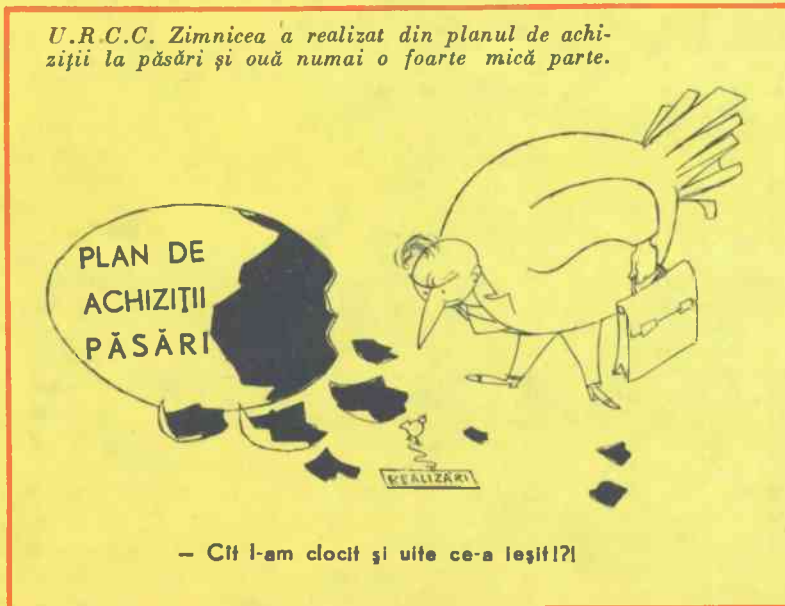
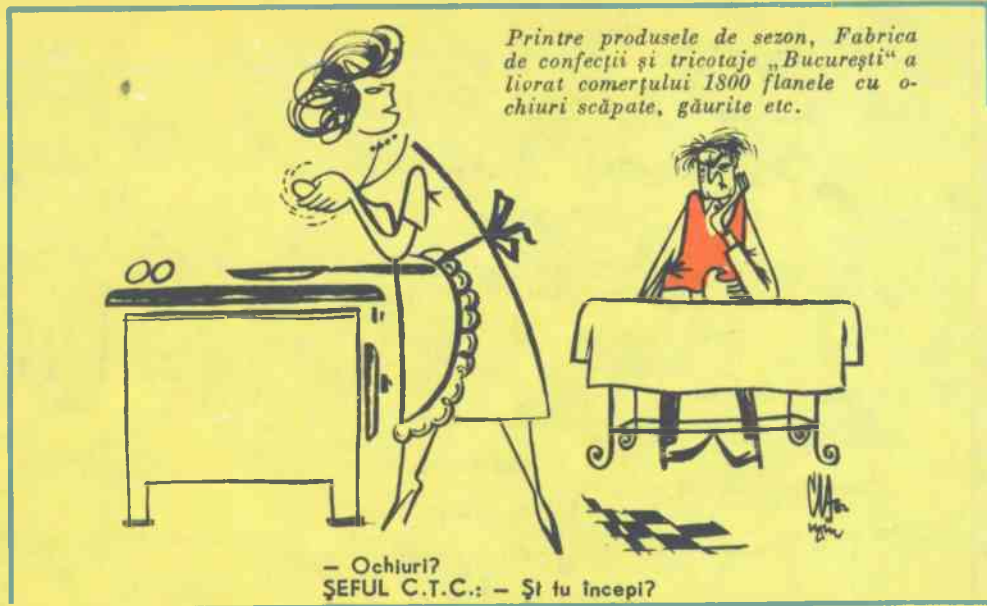
Într-adevăr, o găină din coșul de răchită de de-asupra mea, cotcodăcea veselă de parcă ouase o piramidă, nu un biet ou.

— Jeane! țipă Cocuța. Trage semnalul de alarmă. Am uitat găstele!

I s-a părut. Găstele erau tot, în plasă. La o smucitură a trenului, coșul în care se aflau și-a pierdut echilibrul și mi-au sărit în brațe. În cădere au lovit o sticlă cu ulei. Și uleiul a început să-mi curgă pe haine și pe plușul canapelei. Am aruncat spre cei doi călători o privire ucigașă.

— E ulei comestibil, mi-a spus, zîmbitoare, Cocuța. Iese cu talc.

RADU RĂDULESCU

A
P
R
O
V
I
Z
I
O
N
Ă
R
I

Întreprinderea forestieră Curtea de Argeș a trimis la I.C.S. „Combustibilul” București, ascunse sub lemne bune, 160 legături de crăci, pentru care nu se găsesc cumpărători

— Ce să-i faci, ăștia sînt singurii cumpărători pe care l-am găsit pentru nuleșele astea!!!

Gestionarul Mateescu Dumitru de la unitatea Gostat din str. Aviator Beller a ținut în magazie, fără să pună în vânzare, 700 kg. roșii cal. II-a (pentru bulion), vînzînd numai roșiile de calitate I-a.

CHESTIE DE „PRESTIGIU”

— De ce nu pui în vânzare și roșiile de calitate a doua?
— Tovarășe, unitatea noastră vinde numai produse de prima calitate!

La depozitul de lemne nr. 13 din șoseaua gării Obor cetățenii sînt serviți în cele mai bune condițiuni.

RESPONSABILUL: — Stai, ce faci acolo?
— Dacă nu mai e loc pentru scris în condica asta a dv.!

DESENE DE:

V. CRIVĂȚ ● N. CLAUDIU ● FRED
GHENĂDEȘCU ● V. VASILIU ● C.
CRĂCIUN ● A. ANDRONIC

Piața alimentară e aprovizionată cu un bogat sortiment de conserve.

— ... Ca bărbatul, cu conservele, dragă Nae!

Unii cu sacul...

... alții cu „carul”

CE-AR PUTEA ÎNȚELEGE UN PROFAN DIN FELUL CUM SE TRANSMITE UN MECI LA RADIO

... Moroiianu șutează cu... SETE

... Nunweiller... acoperă tot terenul

... Capaș... marchează pe Baboe

... Ene îl trimite lui Pîrcălab minge la... întâlnirei

IN

ULTIMA

INSTANȚĂ

— Reportaj senzațional de la trimisul nostru în... judecată —

Cînd nu te doare și te legi la cap

Pe Stroe Tudora, salariată a Întreprinderii de Construcții Hidrotehnice și Foraje din București, n-o dorea capul. Astfel și-a văzut de treburi liniștită pînă într-o zi cînd, invidioasă pe colegii ei bolnavi sau mai bine zis pe concediile lor — a contractat o grijă acută pentru propria-i persoană. Dacă o fi și ea bolnavă și nu știe? Bîntuită de asemenea întrebare hamletiană, a dat fuga la medic și a obținut un concediu de o zi (1 zi). La întoarcere, o altă întrebare, tot atît de hamletiană, a început să-i dea ghes. Dacă e bolnavă în valoare de mai multe zile? Pentru că în aritmetică zero înseamnă nimic și totuși ceva, a adăugat din proprie calificare medicală această neînsemnată cifră alături de 1. În felul acesta, concediul medical a crescut cu 9 zile zdravene. Cu toată această perioadă de odihnă plătită, tot nu s-a vindecat. Și pentru că se plictisise de cifra zero, a încercat cu altele: 3—31, 2—21 etc, reușind să încaseze din 1961 și pînă în prezent, falsificînd certificatele de concediu medical, suma de 9.330 lei, fără să mai vorbim de zilele absente ilegale.

Dar boala Tudorei Stroe a devenit totuși destul de serioasă cînd, la un control, i s-a descoperit punctul nevralgic dreptcare, a fost trimisă în carantină (de data aceasta cu „certIFICATE” legale) pentru doi ani și șase luni. Se spune că acum o doare într-adevăr capul.

Un drum fără perspectivă

Cetățenii din comuna Voluntari, raionul 1 Mai, București, așteptau să li se paveze unele străzi. Într-o bună zi, camioanele cu piatră și nisip au început să-și facă apariția, spre bucuria cetățenilor și a conducătorilor auto Vlad Alexandru și Vacă Ion, salariați ai Sfatului popular raional 1 Mai. Numai că aceste două bucurii aveau o cauză diferită: cetățenii se bucurau că vor putea trece strada fără să se murdărească, iar Vlad Alexandru și Vacă Ion se bucurau că le vor trece niște plusuri de bani în buzunare, chiar dacă se murdăresc. Așadar, cei doi conducători auto s-au prezentat în comuna Voluntari și au întrebat oamenii:

- Vreți să aveți drum pavat?
- Vrem! au răspuns ei.
- Atunci faceți bine și scoateți niște bani. Vă luăm ieftin: de la 15 pînă la 26 de lei pentru fiecare transport de nisip. Bineînțeles, pe cap de familie.
- Cum? S-au mirat oamenii, care știau că lucrările se fac de către sfatul popular. Să aruncăm banii în... drum?
- Dacă vreți. Dacă nu, ducem nisipul pe altă stradă. Cînd au auzit, unii dintre cetățeni au scos sume de bani și au dat, iar cei doi au încasat, senini de parcă le-ar fi găsit pe stradă. În cele din urmă, au fost chemați în fața instanței, unde n-au mai cerut nimic pentru că tot li se dădea exact ceea ce li se cuvenea pentru un asemenea „drum“.

A apărut omul invizibil

Costache Aurel, zis și Omul invizibil, din str. Răspîntiilor nr. 9, București, s-a trezit nu demult cu o calitate în plus, și anume aceea de a se face... nevăzut. Prima dată cînd și-a dat seama de o asemenea binefacere, se afla în casa unui cetățean necunoscut, unde admira un palton în timp ce posesorul acestuia, lipsit de politeță, nu se afla acasă. În momentul atingerii cu stofa paltonului (care la analiză s-a dovedit a fi totuși unul obișnuit), Costache Aurel s-a făcut nevăzut. Această stare de invizibilitate s-a menținut și în momentul cînd, intrînd în incinta spitalului Colentina, Secția Neurologie, a sustras un bilet de ieșire din spital, în alb, pe care l-a completat foarte vizibil.

Abia după ce s-a îndepărtat de spital și a intrat pe mina organelor de miliție a început să se vadă oarecum prin ceața alibiului produs de Aurel Costache, care prezenta organelor de anchetă un buletin de ieșire din spital purtînd data ulterioară sustragerii paltonului. Întrebînd spitalul dacă pe această perioadă a fost internat în clinică, medicii au spus că nu l-au... văzut. La această știre, omul invizibil, deși s-a îngălbenit, se va face totuși nevăzut încă un an și șase luni. Presupunem că, văzînd ce-a pășit, pe viitor îi va dispărea și meteahna invizibilității. Altminteri iarăși nu-l vedem bine.

REPORTER

... Ozon... păcăleşte portarul...

... Constantin... deschide pe... Tătaru

Multe ajunge omul a pricepe, cu vremea! De pildă eu.
Drept îi, cam ce legătură ar fi (vorba poporului) între scripcă și iepure, — n-am ajuns încă a pricepe.

Dar pot a spune c-am ajuns a înțelege ce legătură îi între faptul că responsabilul măcelăriei din Petrila, când primește carnea spre vânzare, o amestecă pe toată, nesortind-o pe calități — și faptul c-o vinde, pe toată, cu același preț: adică cu... suprapreț. Și-i merge! Asta nu pricep. De altfel, mai e ceva ce nu înțeleg: dacă Sfatul popular al orașului raional Petrila a cerut conducerii O.C.L. Alimentara Petroșeni să-l sancționeze pe măcelarul necinstit, de ce O.C.L. nu-l sancționează?

Poate înțelegi, dragă Urzico, tu.

Ciur Ion — Petroșeni

URZICO,

Îți recomand ceasornicaria „Unitatea nr. 8“ aflată în incinta magazinului „Universal“ din Ploiești. Lucrează bine. Face lucru... de preț. Mai precis: de... două prețuri.

Așa mi-a făcut mie. Dând un ceasornic la reparat, mi-a „făcut“ întii un preț convenabil (conform tarifului aprobat de Uniunea regională a cooperativelor meșteșugărești): 15 lei. Am plătit. Și, când am ridicat ceasul, l-am întrebat pe responsabilul unității: cât timp se garantează buna funcționare a ceasului reparat? La care, tovarășul responsabil Gutman Rahmil mi-a răspuns că... nu se garantează deloc. Spre a se garanta pe timp de... șase luni — e alt preț: 32 de lei (conform aceluiași tarif aprobat de U.R.C.M.). Dacă doresc, dacă plătesc, mi-l repară cu garanție.

Să zicem, dragă Urzico, că e... logic și (scuză-mă) ...cinstit, să se prevadă într-un tarif aprobat de o coșcoaga U.R.C.M., două prețuri: unul pentru care să nu se garanteze funcționarea... reparației, și altul pentru care să... se.

Dar de ce, măcar, nu mi s-a spus aceasta, de la început? Ca să fi plătit, de la început 32 de lei. Nu, întii 15 și apoi încă 32.

Tu ce crezi? Cum ar trebui tarifate asemenea tarife?

Axente Ioniță — Ploiești

URZICUȚO,

Sus, la munte, ninge, plouă, la Craiova pică rouă, — zice un cântec din bătrâni, care se mai cântă și azi.

Numai pe strada Alexandru Ion Cuza, la nr. 17—21, în blocul 155, vechiul cântec nu mai corespunde. Aici, nici vorbă să pice... rouă. Chiar dacă la munte nici nu ninge, nici nu plouă, — în acest bloc, când te uiți, vezi... inundații. Obişnuiesc unii locatari — precum recunoaște și sfatul popular al orașului — să lase robinetele deschise, producând (pur și simplu) inundarea apartamentului lor și ale vecinilor.

Să nu crezi că, acești cetățeni care calcă regulile buneii viețuirii în comun, nu sînt... amendați. Sînt! Totuși, nepăsători ca pietrele, nu se învață minte și continuă să inunde blocul.

Și uite așa se verifică vechiul proverb românesc: „Apa trece, pietrele rămîn (în bloc)“.

David Burlacu
str. Alex. Ion Cuza, nr. 18, Craiova

URZICO DRAGĂ,

Să-ți povestim o nostimă. Pe strada Subcîrloman lipseau niște globuri la becurile de pe stîlpii de iluminare publică. Electricianul Otavă Vasile de la întreprinderile comunale a fost însărcinat să pună globurile respective. Dar nu le-a pus. În schimb a pus în buzunar banii luați de la unii cetățeni de pe strada Subcîrloman pentru globurile lipsă.

Ai să spui, Urzicuțo, că nu-i nimic nostim în povestioara asta. Ba e. Și încă de două ori. Mai întii pentru că unii cetățeni de pe strada Subcîrloman nu trebuiau să dea bani electricianului Otavă ca să pună globuri și, în al doilea rînd, pentru că iluminatul electrician trebuia să pună globurile fără să ia bani.

Faptul că electricianul Otavă a luat și bani și n-a pus nici globurile, adică a comis o înșelăciune... globală, denotă că întreprinderile comunale trebuie să ia măsuri pentru ca dumnealui, Otavă, să n-o pornească cu asemenea lucrături pe... curent continuu, și nici măcar... alternativ.

Un grup de cetățeni de pe
strada Subcîrloman din Piatra Neamț

STOICA DE LA CRIȘ

— Mi-e foame și mi-e sete, am adăugat eu fără veleități alpiniste.

Și am pornit către cofetărie. Apăs pe clanță. Închis.

— Lasă pe altul mai voinic. Apasă un altul mai voinic. Nimic. Apoi, apasă doi mai voinici. Nimic. Batem în ușă:

— Ce vreți, tovarăși? întreabă un trecător.

— Vrem să bem!

— Aha! face el și dă să plece.

— Ce vrei să spui cu „aha“?

Nu-i clar...

— Mde...

Și pleacă. El pleacă și eu mor de sete... Și cofetăria e închisă.

Și în vitrină afișe: „servim citro“, „avem sirop“, „beți limonadă“, „consumați borviz“, „capeți puteri un pahar cu sirop dacă ceri“. Dar cui să-i ceri?... Opresc un necunoscut:

— Tovarășe, personalul e plecat după marfă?

— Nu, e plecat la Băile Victoria.

— Aoleu, și eu mor de sete!

— A, n-o să muriți, că nu-s plecați la cură. În excursie, pe două zile...

— Atunci e-n regulă. N-o să mai mor de sete. Cel mult o să leșin...

— Fraților! exclamă unul dintre noi! Priviți! vizavi, un centru de dulciuri și răcoritoare!... Start!...

Ajungem. Afișe: „avem sifon“, „avem citro“, „avem limonadă“, „avem dulciuri“, „sîntem plecați la Băile Victoria“, „dropsuri bune și jeleuri“, „revenim poimîine“...

Am căzut cu capul pe „avem citro“ și după ce am sorbit jumătate de afiș mi-am revenit... Îmi trecuse setea. În răstimp, celorlalți li se făcuse foame.

— Direcția restaurant, înainte marș!...

De cum am ajuns, ne-au întîmpinat afișe mari: „specialitatea zilei: sîntem plecați la Băile Victoria“, „servim ciorbă de burtă poimîine“, „localul deschis pînă la 12 noaptea, azi și mîine închis ziuă și noaptea“, „localul asigură servire exemplară la Băile Victoria“...

N-am avut nici curaj și nici putere să colindăm mai multe localuri. În schimb, am făcut haltă la conducerea I.A.P.L.-ului Criș să ne plîngem de regimul de austeritate la care am fost supuși:

— Vrem să vorbim cu tovarășul director.

— Cu tovarășul Stoica? Lipsește...

— Așteptăm...

— Nu vă sfătuim. Se întoarce abia poimîine. E în excursie. La Băile Victoria!

Ne-am prăbușit total neturistic în anticamera directorului. Așa, ca prin vis, mi-am dat seama că sînt hrănit artificial, că

zac fără suflare, că mă hrănesc cu propria mea colivă, preparată din ciorbă de burtă, din savarine și iahnie, în timp ce un orator vorbește fără șir: „... răposatul a fost un bun cap de familie și îi vom păstra o pioasă amintire în frunte cu tovarășul Stoica, cel care a închis unitățile alimentare ale orașului aparținînd de I.A.P.L. Criș, pentru ca întreg personalul să plece în excursia organizată de el. Li vom păstra o veșnică și neuitată saramură de crap“.

AL. VIANU

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

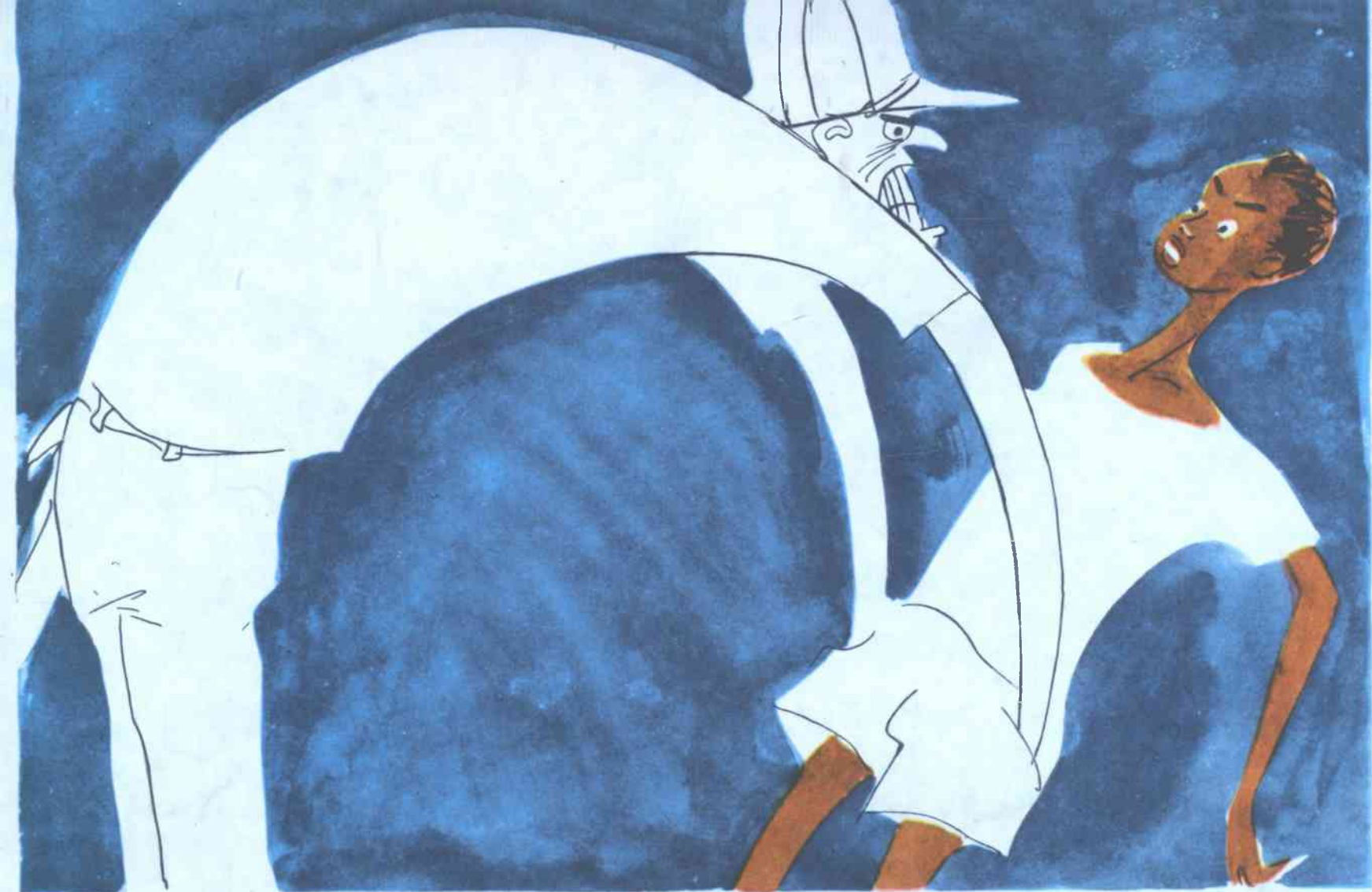
Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“
BUCUREȘTI

COLONIALISM și...

